

Sygn. akt II Ca 667/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko E. M.

o zapłatę 585,60 zł.

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 2 czerwca 2016r.,

sygn. akt I C 145/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt II ten sposób, że zasądza od pozwanego E. M. na rzecz strony powodowej (...) SA w W. odsetki ustawowe w kwocie 57,69 (pięćdziesiąt siedem 69/100) zł., liczone od 585, 60 zł., za okres od dnia 23 października 2014r. do 9 grudnia 2015r.,

II. odrzuca apelację w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 75 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 667/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w zakresie kwoty 585,60 zł, a dalej idące powództwo strony powodowej (...)SA w W. przeciwko E. M., o zapłatę kwoty 585,60 zł. wraz z ustawowymi odsetkami, oddalił. W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 57,69 zł., tytułem odsetek ustawowych liczonych od 585, 60 zł., za okres od dnia 23 października 2014r. do 9 grudnia 2015r., a nadto zakresem zaskarżenia objęła brak rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Sąd Okręgowy zważył. Apelacja podlegała uwzględnieniu w zakresie zaskarżenia żądania odsetkowego, a odrzuceniu w przedmiocie rozstrzygnięcia, a w istocie jego braku, o kosztach procesu. Ma w zupełności rację apelująca, że wymagalność jej należności głównej, tytułem IV raty składki z umowy ubezpieczenia samochodu pozwanego, została jednak wyraźnie określona w pozwie (k. 3, kolumna 7 tabeli) i wymagalność ta następowała 25 listopada 2011r., a data ta znajduje jednoznaczne potwierdzenie w dołączonym do pozwu dokumencie polisy ubezpieczeniowej (k. 30). Dlatego też pozwany popadł w opóźnienie w zapłacie składki wraz z upływem powyższej daty i zbędne było dodatkowe, skuteczne wezwanie go do zapłaty, skoro jego zobowiązanie miało charakter terminowy i, jak wyżej wskazano, wraz z upływem oznaczonego terminu spełnienia świadczenia, wierzyciel mógł już domagać się należnych odsetek. Nie miał zatem, wbrew temu co zdaje się wynikać

z uzasadnienia Sądu Rejonowego, zastosowania do stosunku zobowiązaniowego między stronami przepis art. 455 kc, który dotyczy wyłącznie zobowiązań bezterminowych. Należy również zauważyć, że wprawdzie w pozwie (k. 3 kolumna 4 – zatytułowana „opis”), powód wskazał na wymagalność odsetek od dnia 25 lutego 2011r., co musiało stanowić oczywistą omyłkę, zważywszy po pierwsze na to, że w wyżej wskazanej kolumnie 7 data wymagalności została już określona prawidłowo, tj. na 25 listopada 2011r., po drugie ta właśnie data jest zgodna z treścią polisy (k. 30), a wreszcie po trzecie dochodzona pozwem kwota odsetek w wysokości 160,60 zł. stanowi odsetki ustawowe (od raty składki – 425 zł) obliczone za prawidłowy okres, a zatem od dnia 25 listopada 2011r. (nie zaś od 25 lutego 2011r.) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. 22 listopada 2014r. Z tych zatem przyczyn nie było żadnych podstaw, które jakkolwiek uzasadniałyby odmowę zasądzenia na rzecz strony powodowej odsetek od całej dłużnej kwoty, za okres od dnia wniesienia pozwu (23 października 2014r.) do dnia spełnienia przez pozwanego świadczenia, a wobec wskazanego wyżej terminowego charakteru jego świadczenia głównego, nie było niezbędnym, o czym również wyżej mowa, dodatkowe, skuteczne wezwanie zobowiązanego do zapłaty, skoro, jak trafnie podnosi apelacja, znajomość daty zapłaty raty składki ubezpieczeniowej, była pozwanemu wiadoma z treści polisy. Odrzuceniu natomiast podlegała apelacja „w zakresie braku rozstrzygnięcia o kosztach procesu”. Nie może budzić wątpliwości, że w zakresie umorzenia postępowania co do całości należności dochodzonej pozwem, tj. kwoty 585,60 zł., strona powodowa wygrała sprawę, skoro zapłata tej kwoty nastąpiła już po wniesieniu pozwu, a wcześniejszy brak tej zapłaty był wynikiem omyłki, co pozwany przyznał w złożonym piśmie procesowym (k. 48). Dlatego też Sąd powinien był orzec o należnych skarżącej kosztach procesu, skoro w pozwie zgłosiła on wniosek, dotyczący żądania zasądzenia powyższych kosztów. Gdy zaś Sąd Rejonowy nie zawarł w wyroku żadnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tychże kosztów, to powinnością strony powodowej było złożenie wniosku o uzupełnienie wyroku (art. 351 kpc). W judykaturze utrwalone jest bowiem stanowisko, że gdy strona wniosła środek odwoławczy dotyczący przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia, to środek ten podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny z powodu braku substratu zaskarżenia (zob. postanowienia SN z dnia: 11 września 2002 r., V CKN 1165/00, wyd./el. Lex nr 57221; 19 lipca 2006 r., I CZ 35/06, wyd./el. Lex nr 584195; 10 listopada 2009 r., II PZ 19/09, wyd./el. Lex nr 574537; 4 lutego 2011 r., I UZ 174/10, wyd./el. Lex nr 1391158, 21 września 2011 r., II PK 34/11, wyd./el. Lex nr 1103014). Podobnie też wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 stycznia 2015 r. (II UZ 60/14 wyd./el. Lex nr 1652391). Poprzez brak substratu zaskarżenia należy natomiast rozumieć brak negatywnego lub pozytywnego orzeczenia dotyczącego zgłoszonego żądania, co w konsekwencji przesądza o skierowaniu apelacji, bądź innego środka zaskarżenia, przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu w sensie formalnoprawnym (zob. wyrok SA w Poznaniu z 15 marca 2006 r., I ACa 888/05, wyd./el. Lex nr 194546 oraz postanowienie SA w Katowicach z 4 listopada 2009 r., I ACa 602/09, wyd./el. Lex nr 574470). Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok (pkt I), w myśl art. 370 w zw. z art. 373 kpc odrzucił apelację w pozostałej części, jako niedopuszczalną, (pkt II), a o kosztach procesu (opłata od apelacji - 30 zł i wynagrodzenie pełnomocnika – 120 zł) orzekł w myśl art. 100 w zw. z art. 391 § 1 kpc, rozdzielając je stosunkowo, przy przyjęciu, że każda ze stron utrzymała się ze swoim stanowiskiem w postępowaniu apelacyjnym w połowie, skoro apelacja dotyczyła żądań innych niż żądanie główne i co do jednego z nich została uwzględniona, a co do drugiego odrzucona.